Bodleian Libraries
UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries
and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-
ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

Bt. at J. Gennadius sale, 1895, lot 2977

29166. e. 2.

1st Complete Edn

619 **THEOPHRASTI** Characteres Gr. recensuit J. Wilkes. Small 4to, *half morocco neat*, very scarce. *Lond., J. Nichols*, 1790

Only 100 copies of this were printed. This edition has chaps. 29 and 30, which are wanting in all preceding editions.

Privately printed.

This edition has the 29th and 30th Chapters which are w
in all the preceding editions. This is therefore the first comp
edition of the Characters.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

ΗΘΙΚΟΙ.

IOHANNES WILKES, ANGLVS, RECENSVIT.

LONDINI:
MDCCXC.
TYPIS IOHANNIS NICHOLS.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

ΗΘΙΚΟΙ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

ΗΔΗ μεν και πϱοτεϱον πολλακις επιστησας την διανοιαν, εθαυμασα, ισως δε ου παυσομαι θαυμαζων, τι δηποτε, της Ελλαδος υπο τον αυτον αεϱα κειμενης, και παντων των Ελληνων ομοιως παιδευομενων, συμβεβηκεν

ημιν

ημιν ου την αυτην ταξιν των τροπων εχειν. εγω γαρ, ω Πολυκλεις, συνθεωρησας εκ πολλου χρονου την ανθρωπινην φυσιν, και βεβιωκως ετη εννενηκοντα εννεα, ετι δε ωμιληκως πολλαις τε και παντοδαπαις φυσεσι, και παρατεθεαμενος εξ ακριβειας πολλης τους τε αγαθους των ανθρωπων και τους φαυλους· υπελαβον δειν συγγραψαι α εκατεροι αυτων επιτηδευουσιν εν τω βιω. εκθησω δε σοι κατα γενος οσα τε τυγχανει γενη τροπων τουτοις προσκειμενα, και ον τροπον τη οικονομια χρωνται. υπολαμβανω γαρ, ω Πολυκλεις, τους υιους ημων βελτιους εσεσθαι, καταλειφθεντων αυτοις υπομνηματων τοιουτων· οις παραδειγμασι χρωμενοι, αιρησονται τοις ευσχημονεστατοις συνειναι τε και ομιλειν, οπως μη καταδεεστεροι ωσιν αυτων. τρεψομαι δε ηδη επι τον λογον· σον δε, παρακολουθησαι

τε

τε και ειδησαι ει ορθως λεγω. πρωτον μεν ουν ποιησομαι τον λογον απο των την ειρωνειαν εζηλωκοτων, αφεις το προοιμιαζεσθαι, και πολλα περι του πραγματος λεγειν. και αρξομαι πρωτον απο της ειρωνειας, και οριουμαι αυτην· ειθ᾽ ουτως και τον ειρωνα διεξειμι, ποιος τις εστι, και εις τινα τροπον κατενηνεκται· και τα αλλα δη των παθηματων, ωσπερ υπερεθεμην, πειρασομαι κατα γενος φανερα καταστησαι.

A.

Α.

ΠΕΡΙ ΕΙΡΩΝΕΙΑΣ.

Η ΜΕΝ ουν ειρωνεια δοξειεν αν ειναι, ως τυπω λαβειν, προσποιησις επι τον χειρον πραξεων και λογων. ο δε ειρων, τοιουτος τις εστιν, οιος προσελθων τοις εχθροις εθελει λαλειν, ου μισειν· και επαινειν παροντας οις επεθετο λαθρα, και τουτοις συλλυπεισθαι ηττωμενοις· και συγγνωμην δε εχειν τοις κακως αυτον λεγουσι· και επι τοις καθ᾽ εαυτους λεγομενοις· και προς τους αδικουμενους και αγανακτουντας πραως διαλεγεσθαι. και τοις εντυγχανειν κατα σπουδην βουλομενοις,

βουλομενοις, προσταξαι επανελθειν· και μηδεν ων πραττει, ομολογησαι, αλλα φησαι βουλευεσθαι· και προσποιησασθαι αρτι παραγεγονεναι, και οψε γενεσθαι αυτον, και μαλακισθηναι. και πρὸς τους δανειζομενους και ερανιζοντας, ως ὀυ πωλει· και μη πωλων, φησει πωλειν. και ακουσας τι, δοξει μη προσποιεισθαι· και ιδων, φησει μη εωρακεναι, και ομολογησας, μη μεμνησθαι. και τα μεν σκεψεσθαι φασκει, τα δε ουκ ειδεναι, τα δε θαυμαζειν, τα δε ηδη ποτε και αυτος ουτω διαλογισασθαι. και το ὀλον, δεινος τῷ τοιουτῷ τροπῷ του λογου χρησθαι, ου πιστευω· ουχ υπολαμβανω· εκπληττομαι. και λεγειν εαυτον ετερον γεγονεναι· και μην, ου ταυτα προς εμε διεξηει· παραδοξον μοι το πραγμα· αλλῷ τινι λεγε· οπως δε σοι απιστησω, η εκεινου καταγνω, απορουμαι. αλλ᾽ ορα μη συ

θαττον

θαττον πιστευης τοιαυτας φωνας και πλοκας και παλιλλογιας· ου χειρον εστιν ευρειν ουδεν. τα δη των ηθων μη απλα, αλλ᾽ επιβουλα, φυλαττεσθαι μαλλον δει η τους εχεις.

B.

B.

ΠΕΡΙ ΚΟΛΑΚΕΙΑΣ.

ΤΗΝ δε *κολακειαν υπολαβοι αν τις ομιλιαν αισχραν ειναι, συμφερουσαν δε τῳ κολακευοντι. τον δε κολακα τοιουτον τινα, ωστε ϖορευομενον αμα ειπειν, ενθυμῃ ως αποβλεπουσιν εις σε οι ανθρωποι; τουτο ουδενι γινεται των εν τῃ ϖολει ϖλην σοι. ηυδοκιμεις χθες εν τῃ στοᾳ· ϖλειονων γαρ η τριακοντα ανθρωπων καθημενων, και εμπεσοντος λογου τις ειη βελτιστος, απ᾽ αυτου αρξαμενους ϖαντας, επι το ονομα αυτου κατενεχθηναι· και αλλα*

τοιαυτα λεγειν. απο του ιματιου αφελειν κροκιδα· και εαν τι προς το τριχωμα της κεφαλης απο πνευματος προσενεχθη αχυρον, καρφολογησαι· και επιγελασας δε ειπειν, ορας; οτι δυοιν σοι ημερων ουκ εντετυχηκα, πολιων εσχηκας τον πωγωνα μεστον· καιπερ, ειτις και αλλος, εχεις προς τα ετη μελαιναν την τριχα. και λεγοντος δε αυτου τι, τους αλλους σιωπαν κελευσαι, και επαινεσαι δε ακουοντος· και επισημηνασθαι δε, ει παυσεται, ορθως. και σκωψαντι ψυχρως επιγελασαι, το τε ιματιον ωσαι εις το στομα, ως δη ου δυναμενος κατασχειν τον γελωτα· και τους απαντωντας επιστηναι μικρον κελευσαι εως αν αυτος παρελθη. και τοις παιδιοις μηλα και απιους πριαμενος, εισενεγκας δουναι, ορωντος αυτου· και φιλησας δε ειπειν, χρηστου πατρος νεοττια· και

συνωνουμενος

συνωνουμενος δε κρηπιδας, τον ποδα φησαι ειναι ευρυθμοτερον του υποδηματος. και πορευομενου προς τινα των φιλων, προδραμων ειπειν, οτι προς σε ερχεται· και αναστρεψας, οτι προσηγγελκα. αμελει δε και τα εκ γυναικειας αγορας διακονησαι δυνατος απνευστι. και των εστιωμενων, πρωτος επαινεσαι τον οινον· και παρακειμενος ειπειν, ως μαλακως εσθιεις· και αρας τι των απο της τραπεζης, φησαι, τουτι αρα ως χρηστον εστι· και ερωτησαι μη ριγοι, και ει επιβαλεσθαι βουλεται, και ετι περιστειλαι αυτον. και μην ταυτα λεγων, προς το ους προσπιπτων, ψιθυριζειν· και εις εκεινον αποβλεπων, τοις αλλοις λαλειν. και του παιδος εν τῳ θεατρῳ αφελομενος τα προσκεφαλαια, αυτος υποστρωσαι. και την οικιαν φησαι ευ ηρχιτεκτονησθαι, και τον αγρον ευ πεφυτευσθαι,

και την εικονα ομοιαν ειναι. το κεφαλαιον, τον κολακα εσ]ι θεασασθαι παντα και λεγοντα και πρατ]οντα οις χαριεισθαι υπολαμβανει.

Γ.

Γ.

ΠΕΡΙ ΑΔΟΛΕΣΧΙΑΣ.

Η ΔΕ αδολεσχια εστι μεν διηγησις λογων μακρων και απροσβουλευτων. ο δε αδολεσχης, τοιουτος εστιν οιος ον μη γινωσκει, τουτῳ παρακαθεζομενος πλησιον, πρωτον μεν της εαυτου γυναικος ειπειν εγκωμιον. ειτα α της νυκτος ειδεν ενυπνιον, ταυτο διηγησασθαι. ειθ᾽ ων ειχεν επι τῳ δειπνῳ τα καθεκαστα διεξελθειν. ειτα δη προχωρουντος του πραγματος, λεγειν ως πολυ πονηροτεροι εισιν οι νυν ανθρωποι των αρχαιων. και ως αξιοι γεγονασιν

οι πυροι εν τῃ αγορᾳ. και ως πολλοι επιδημουσι ξενοι. και την θαλατταν εκ Δοινυσιων πλωιμον ειναι. και ει ποιησειεν ο Ζευς υδωρ' τα εν τῃ γῃ βελτιω εσεσθαι. και οτι αγρον εις νεωτα γεωργησει. και ως χαλεπον εστι το ζην. και ως Δαμιππος μυστηριοις μεγιστην δᾳδα εστησε. και ποσοι εισι κιονες του Ωιδειου. και χθες ημεσα. και τις εστιν ημερα σημερον; καν υπομενῃ τις αυτον, μη αφιστασθαι. και ως βοηδρομιωνος μεν εστι τα μυστηρια, πυανεψιωνος δε Απατουρια, ποσειδεωνος δε τα κατ' αγρους Διονυσια. παρασεισαντα δε χρη τους τοιουτους των ανθρωπων, και διαραμενον απαλλαττεσθαι, ος τις απυρετος βουλεται ειναι. εργον γαρ συναρκεισθαι τοις μητε σχολην, μητε σπουδην διαγινωσκουσι.

Δ.

Δ.

ΠΕΡΙ ΑΓΡΟΙΚΙΑΣ.

Η ΔΕ αγροικια δοξειεν αν ειναι αμαθια ασχημων. ο δε αγροικος, τοιουτος τις οιος κυκεωνα πιων εις εκκλησιαν πορευεσθαι. και το μυρον φασκειν ουδεν του θυμου ηδιον οζειν. και μειζω του ποδος τα υποδηματα φορειν. και μεγαλη τη φωνη λαλειν. και τοις μεν φιλοις και οικειοις απιστειν, προς δε τους αυτου οικετας ανακοινουσθαι περι των μεγιστων· και τοις παρ᾽ αυτου εργαζομενοις μισθωτοις εν αγρω, παντα τα απο της εκκλησιας διηγεισθαι.

και

και αναβεβλημενος ανω του γονατος καθιζανειν, ωστε τα γυμνα αυτου φαινεσθαι. και επ' αλλῳ μεν μητε θαυμαζειν, μητε εκπληττεσθαι εν ταις οδοις· οταν δε ιδῃ βουν, η ονον, η τραγον, εστηκως θεωρειν. και προαιρων δε τι εκ του ταμειου, δεινως φαγειν, και ζωροτερον πιειν· και την σιτοποιον πειρᾳν λαθειν· κᾳτ' αλεσας μετ' αυτης, [μετρειν] τοις ενδον πασι και αυτῳ τα εσπιτηδεια. και αριστων δε αμα τοις υποζυγιοις εμβαλειν τον χορτον. και κοψαντος την θυραν υπακουσαι αυτος. και τον κυνα προσκαλεσαμενος, και επιλαβομενος του ρυγχους, ειπειν, ουτος φυλασσει το χωριον, και την οικιαν, και τους ενδον. και το αργυριον δε παρα του λαβων αποδοκιμαζειν, [λεγων] λιαν μεν λυπρον ειναι, και [αιτειν] ετερον αμα αλλαττεσθαι. και ο αροτρον εχρησεν, η κοφινον,

η

η δρεπανον, η θυλακον, [απαιτειν] ταυτα της νυκτος κατα αγρυπνιαν αναμιμνησκομενος. και εις αστυ καταβαινων, ερωτησαι τον απαντωντα ποσου ησαν αι διφθεραι και το ταριχος· και ει σημερον ο αγων νουμηνιαν αγει· και ειπειν ευθυς οτι βουλεται καταβας αποκειρασθαι. και εν βαλανειω δε ᾳσαι· και εις τα υποδηματα δε ηλους εγκρουσαι. και της αυτης οδου παριων κομισασθαι παρ' Αρχιου τους ταριχους.

C E.

E.

ΠΕΡΙ ΑΡΕΣΚΕΙΑΣ.

Η ΔΕ αρεσκεια εστι μεν, ως ορω περιλαβειν, εντευξις ουκ επι τω βελτιστω ηδονης παρασκευαστικη. ο δε αρεσκος αμελει τοιουτος τις, οιος πορρωθεν προσαγορευσας, και ανδρα κρατιστον ειπων, και θαυμασας ικανως, αμφοτεραις ταις χερσι μη αφιεναι· και μικρον προπεμψας και ερωτησας ποτε αυτον οψεται, ετι επαινων απαλλαττεσθαι. και παρακληθεις δε προς διαιταν, μη μονον ω παρεστι βουλεσθαι αρεσκειν, αλλα ται τω αντιδικω, ινα κοινος

ειναι

ειναι δοκῃ· και [προς] τους ξενους δε ειπειν ως δικαιοτερα λεγουσι των πολιτων. και κεκλημενος δε επι δειπνον, κελευσαι καλεσαι τα παιδια τον εστιωντα· και εισιοντα, φησαι συκου ομοιοτερα ειναι τῳ πατρι· και προσαγαγομενος, φιλησαι, και παρ' αυτον καθισαι· και τοις μεν συμπαιζειν αυτος, λεγων, ασκος· πελεκυς· τα δε επι της γαστρος εᾳν καθευδειν, αμα θλιβομενος. και πλειστακις δε αποκειρασθαι, και τους οδοντας λευκους εχειν· και τα ιματια δε χρηστα μεταβαλλεσθαι, και χρισματι αλειφεσθαι. και της μεν αγορας προς τας τραπεζας προσφοιτᾳν· των δε γυμνασιων εν τουτοις διατριβειν, ου αν εφηβοι γυμναζωνται· του δε θεατρου καθησθαι, οταν ῃ θεα, πλησιον των στρατηγων. και αγοραζειν αυτῳ μεν μηδεν· ξενοις δε εις Βυζαντιον επισταλματα· και Λακωνικας κυνας εις Κυζικον·

 και

και μελι Υμηττιον, εις Ροδον· και ταυτα ποιων, τοις εν τη πολει διηγεισθαι. αμελει δε και πιθηκον θρεψαι δεινος, και τιτυρον κτησασθαι, και Σικελικας περιστερας, και δορκαδειους αστραγαλους, και Θουριακας των στρογγυλων ληκυθους, και βακτηριας των σκολιων εκ Λακεδαιμονος, και αυλαιαν εχουσαν Περσας ενυφασμενους· και αυλιδιον παλαιστρικον κονιν εχον, και σφαιριστηριον· και τουτο περιϊων χρην αει τοις φιλοσοφοις, τοις σοφισταις, τοις οπλομαχοις, τοις αρμονικοις επιδεικνυσθαι. και αυτος εν ταις επιδειξεσιν υστερον ειπειν, επι των θεωμενων, προς ετερον, οτι τουτου εστιν η παλαιστρα.

ϛ.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΙΑΣ.

Η ΔΕ απονοια, εστιν υπομονη αισχρων εργων και λογων. ο δε απονενοημενος, τοιουτος τις, οιος ομοσαι ταχυ, κακως ακουσαι, και λοιδορηθηναι δυναμενος. τῳ ηθει αγοραιος τις, και ανασεσυρμενος, και παντοποιος. αμελει δυνατος και ορχεισθαι νηφων τον κορδακα, και προσωπειον [μη] εχων εν κωμικῳ χορῳ. και εν θαυμασι δε τους χαλκους εκλεγειν, καθ' εκαστον παριων· και μαχεσθαι τοις το συμβολον φερουσι, και προικα θεωρειν αξιουσι. δεινος

και

και πανδοκευσαι, και πορνοβοσκησαι, και τελωνησαι, και μηδεμιαν αισχραν εργασιαν αποδοκιμασαι, αλλα κηρυττειν, μαγειρευειν, κυβευειν, την μητερα μη τρεφειν, απαγεσθαι κλοπης, το δεσμωτηριον πλειω χρονον οικειν η την αυτου οικιαν. και ουτος δ' αν ειναι δοξειε των περιϊσταμενων τους οχλους, και προσκαλουντων, μεγαλη τη φωνη και παρερρωγυια διαλεγομενων προς αυτους και λοιδορουμενων· και μεταξυ οι μεν προσιασιν, οι δε απιασι πριν ακουσαι αυτου· αλλα τοις μεν αρχην, τοις δε συλλαβην, τοις δε μερος του πραγματος λεγει, ουκ αλλως θεωρεισθαι αξιων την απονοιαν αυτου, η οταν η πανηγυρις. ικανος δε και δικας τας μεν φευγειν, τας δε διωκειν, τας δε εξομνυσθαι, ταις δε παρειναι· εχων εχινον εν τω προκολπιω, και ορμαθους γραμματιδιων εν

ταις

ταις χερσιν· ουκ αποδοκιμαζων δε ουδ᾽ αμα πολλων αγοραιων στρατηγειν, και ευθυς τουτοις δανειζειν, και της δραχμης τοκον τρια ημιωβολια της ημερας πραττεσθαι· και εφοδευειν τα μαγειρεια, τα ιχθυοπωλεια, τα ταριχοπωλεια· και τους τοκους απο του εμποληματος εις την γναθον εκλεγειν. εργωδεις δε εισιν οι το στομα ευλυτον εχοντες προς λοιδοριαν, και φθεγγομενοι μεγαλη τη φωνη, ως συνηχειν αυτοις την αγοραν και τα εργαστηρια.

Z.

ΠΕΡΙ ΛΑΛΙΑΣ.

Η ΔΕ λαλια, ει τις αυτην οριζεσθαι βουλοιτο, ειναι αν δοξειεν ακρασια του λογου. ο δε λαλος τοιουτος τις, οιος τῳ εντυγχανοντι ειπειν, αν οτιουν προς αυτον φθεγξηται, οτι ουδεν λεγει· και οτι αυτος παντα οιδε· και, αν ακουη αυτου, μαθησεται· και μεταξυ δε αποκρινομενου, υποβαλλειν, ειπας, συ μη επιλαθῃ ο μελλεις λεγειν· και ευγε οτι με υπεμνησας· και το λαλειν ως χρησιμον που· και ως παρελιπον· και ταχυ γε συνηκας το πραγμα· και παλαι

σε

σε παρεϛηρουν ει επι το αυϛο εμοι κατενεχθηση; και ετερας αφορμας τοιαυϛας πορισασθαι, ωϛε μηδε αναπνευσαι τον εντυγχανονϛα. και οταν γε τους καθ᾽ ενα αποκναιση, δεινος και επι τους αθροους και συνεϛηκοϛας πορευθηναι, και φυγειν ποιησαι μεταξυ χρηματιζονϛας. και εις τα διδασκαλεια δε, και εις τας παλαιϛρας εισιων, κωλυειν τους παιδας προσμανθανειν τοσαυϛα· και προσλαλειν τοις παιδοτριβαις και διδασκαλοις· και τους απιεναι φασκοντας δεινας προπεμψαι, και αποκαϛαϛησαι εις την οικιαν. και πυθομενος τας εκκλησιας απαγγελλειν· προσδιηγησασθαι δε και την επ᾽ Αριϛοφωνϛος ποϛε γενομενην του ρητορος μαχην, και την των Λακεδαιμονιων επι Λυσανδρου· και ους ποτε λογους αυτος ειπεν ευδοκιμησας εν τῳ δημῳ· και καϛα των πληθων γε αμα διηγουμενος, κατηγοριαν παρεμβαλειν· ωϛε

τους

τους ακουοντας, ή τοι επιλαθεσθαι, η νυσταξαι, η μεταξυ καταλιποντας απαλλατεσθαι. και συνδικαζων δε, κωλυσαι κρειναι· και συνθεωρων, θεασασθαι· και συνδειπνων, φαγειν· λεγων οτι χαλεπον τῳ λαλῳ εστι σιωπᾳν· και ως εν υγρῳ εστιν η γλωττα· και ως ουκ αν σιωπησειεν, ουδ' ει των χελιδονων δοξειεν αν ειναι λαλιστερος. και σκωπτομενος υπομειναι· και υπο των αυτου παιδιων, οταν αυτον ηδη καθευδειν βουλομενα κελευη, λεγοντα, αττα, λαλει τι ημιν οπως αν ημας υπνος λαβη.

H.

ΠΕΡΙ ΛΟΓΟΠΟΙΙΑΣ.

Η ΔΕ λογοποιια εστι συνθεσις ψευδων λογων και πραξεων, ων βουλεται ο λογοποιων. ο δε λογοποιος τοιουτος τις, οιος υπαντησας τω φιλω, ευθυς μεταβαλων το ηθος, και μειδιασας, ερωτησαι, ποθεν συ, και τι λεγεις; και, εχεις περι τουδε ειπειν καινον; και επιβαλων ερωταν, μη λεγεται τι καινοτερον; και μην αγαθα γε εστι τα λεγομενα· και, ουκ εασας αποκρινασθαι, ειπειν, τι λεγεις; ουδεν ακηκοας; δοκω μοι σε ευωχησειν καινων λογων. και εστιν αυτω η

σ]ρα]ιω]ης, η παις Ασ]ειου του αυλη]ου, η Λυκων ο εργολαβος παραγεγονως εξ αυτης της μαχης, ου φησιν ακηκοεναι. αι μεν ουν αναφοραι των λογων τοιαυται εισιν αυτου, ων ουδεις αν εχοι επιλαβεσθαι. διηγειται δε τουτους φασκων λεγειν, ως Πολυσπερχων και ο βασιλευς μαχη νενικηκε, και Κασανδρος εζωγρηται· καν ειπη τις αυτω, συ δε ταυτα πισ]ευεις; φησει, το πραγμα βοασθαι γαρ εν τη πολει, και τον λογον επεντεινειν· και παντας γαρ συμφωνειν· ταυτα λεγειν περι της μαχης· και πολυν τον φονον γεγονεναι· ειναι δε αυτω και σημειον τα προσωπα των εν τοις πραγμασιν· οραν γαρ αυτων παντων μεταβεβληκο]α. λεγει δ' ως και παρακηκοε παρα τουτοις κρυπ]ομενον τινα εν οικια, ηδη πεμπ]ην ημεραν ηκον]α εκ Μακεδονιας, ος παντα ταυτα ειδε· και ταυτα διεξιων, ως

οιεται,

οιεται, πιθανως σχετλιαζει, λεγων, δυστυχης Κασανδρος· ενθυμη το της τυχης· αλλ' ουν ισχυρος γε γενομενος· και δει δε αυτο σε μονον ειδεναι· πασι δε τοις εν τη πολει προσδεδραμηκε λεγων. των τοιουτων ανθρωπων τεθαυμακα τι ποτε βουλονται, λογοποιουντες· ου γαρ μονον ψευδονται, αλλα και αλυσιτελως απαλλαττουσι· πολλακις γαρ αυτων οι μεν εν τοις βαλανειοις περιστασεις ποιουμενοι, τα ιματια αποβεβληκασιν· οι δ' εν τη στοα πεζομαχια και ναυμαχια νικωντες, ερημους δικας ωφληκασιν. εισι δ' οι και πολεις λογω κατα κρατος αιρουντες, παρεδειπνηθησαν. πανυ δη ταλαιπωρον αυτων εστι το επιτηδευμα· ποια γαρ ου στοα, ποιω δε εργαστηριω, ποιω δε μερει της αγορας ου διημερευουσιν, απαυδαν ποιουντες τους ακουοντας ουτως, και καταπονουντες ταις ψευδολογιαις;

Θ.

Θ.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΙΑΣ.

Η ΔΕ αναισχυντια εστι μεν, ως ορω λαβειν, καταφρονησις δοξης αισχρου ενεκα κερδους. ο δε αναισχυντος τοιουτος, οιος πρωτον μεν, ον αποστερει, προς τουτον απελθων δανειζεσθαι. ειτα θυσας τοις θεοις, αυτος μεν δειπνειν παρ' ετερω, τα δε κρεα αποτιθεναι αλσι πασας· και προσκαλεσαμενος τον ακολουθον, δουναι απο της τραπεζης, αρας κρεας και αρτον, και ειπειν, ακουοντων παντων, ευωχου Τιβιε. και οψωνων δε, υπομιμνησκειν

τον κρεωπωλην, ειτι χρησιμος αυτῳ γεγονε· και εστηκως προς τῳ σταθμῳ, μαλιστα μεν κρεας, ει δε μη, οστουν εις τον ζυγον εμβαλλειν· και εαν μεν λαβῃ, ευ εχει· ει δε μη, αρπασας απο της τραπεζης χολικιον, αμα γελων απαλλαττεσθαι. και ξενοις δε αυτου θεαν αγορασας, μη δους το μερος, θεωρειν· αγειν δε και τους υιους εις την υστεραιαν, και τον παιδαγωγον. και οσα εωνημενος αξια τις προσφερει, μεταδουναι κελευσαι και αυτῳ. και επι την αλλοτριαν οικιαν ελθων, δανειζεσθαι κριθας, ποτε δε αχυρον· και ταυτα χρησαντας αναγκασαι αποφερειν προς αυτον. δεινος δε και προς τα χαλκεια τα εν τῳ βαλανειῳ προσελθων, και βαψας αρυταιναν, βοωντος του βαλανεως, αυτος αυτον καταχεασθαι, και ειπειν, οτι λελουται, απιων, κακει, ουδεμια σοι χαρις.

I.

I.

ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΟΛΟΓΙΑΣ.

Η ΔΕ μικρολογια εστι φειδωλια του διαφορου υπερ τον καιρον. ο δε μικρολογος, τοιουτος τις, οιος εν τω μηνι ημιωβολιου απαιτειν επι την οικιαν. και συσσιτων, αριθμειν ποσας κυλικας εκαστος πεπωκε. και απαρχεσθαι ελαχιστον τη Αρτεμιδι των συνδειπνουντων. και οσα μικρου τις πριαμενος λογιζεται, παντα φασκειν ειναι αγαν. και οικετου χυτραν η λοπαδα καταξαντος, εισπραξαι απο των επιτηδειων. και της γυναικος αποβαλουσης τριχαλκον, οιος μεταφερειν τα

σκευη,

σκευη, και τας κλινας, και τας κιβωτους, και διφᾳν τα καλυμματα. και εαν τι πωλῃ, τοσουτου αποδοσθαι, ωστε μη λυσιτελειν τῳ πριαμενῳ. και ουκ αν εασαι ουτε συκοτραγησαι εκ του αυτου κηπου, ουτε δια του αυτου αγρου πορευθηναι, ουτε ελααν η φοινικα των χαμαι πεπτωκοτων ανελεσθαι. και τους ορους δε επισκοπεισθαι οσημεραι, ει διαμενουσιν οι αυτοι. δεινος δε και υπερημεριαν πραξαι, και τοκον τοκου. και εστιων δημοτας, μικρα τα κρεα κοψας παραθειναι. και οψωνων, μηδεν πριαμενος εισελθειν. και απαγορευσαι τῃ γυναικι, μητε αλας χρᾳν τινι, μητε ελλυχνιον, μητε κυμινον, μητε οριγανον, μητε ουλας, μητε στεμματα, μητε θυληματα· αλλα λεγειν οτι τα μικρα ταυτα πολλα εστι του ενιαυτου. και το ολον δε, των μικρολογων και τας αργυροθηκας εστιν

ιδειν ευρωτιωσας, και τας κλεις ιωμενας· και αυτους δε φορουντας ελατlω των μικρων τα ιματια, και εκ ληκυθιων μικρων πανυ αλειφομενους, και εν χρω κειρομενους, και το μεσον της ημερας υπολυομενους, και προς τους γναφεις διατεινομενους, οπως το ιματιον αυlοις εξει πολλην γην, ινα μη ρυπαινηlαι ταχυ.

ΙΑ.

ΙΑ.

ΠΕΡΙ ΒΔΕΛΥΡΙΑΣ.

ΟΥ χαλεπον δε εστι την βδελυριαν διορισασθαι· εστι γαρ ϖαιδια επιφανης και επονειδιστος. ο δε βδελυρος τοιουτος, οιος, υπαντησας γυναιξιν ελευθεραις, ανασυραμενος δειξαι το αιδοιον. και εν θεατρῳ κροτειν, οταν οι αλλοι ϖαυωνται, και συριττειν ους ηδεως θεωρουσιν οι λοιποι· και οταν σιωπησῃ το θεατρον, ανακυψας ερυγειν, ινα τους καθημενους ϖοιησῃ μεταστραφηναι. και, ϖληθουσης της αγορᾳς, ϖροσελθων ϖρος τα καρυα, η τα μηλα, η τα ακροδρυα, εστηκως τραγηματιζεσθαι αμα

τῳ πωλουντι προσλαλων. και καλεσαι δε των παριοντων ονομαστι τινα, ῳ μη συνηθης εστι. και σπευδοντα δε που ορων, περιμειναι κελευσαι. και ηττωμενῳ δε μεγαλην δικην απιοντι απο του δικαστηριου προσελθειν, και συνησθηναι. και οψωνειν εαυτῳ, και αυλητριδας μισθουσθαι, και δεικνυειν δε τοις απαντωσι τα ωψωνημενα, και παρακαλειν επι ταυτα. και διηγεισθαι προστας προς κουρειον, η μυροπωλιον, οτι μεθυσκεσθαι μελλει. και οινοπωλων, κεκραμενον τον οινον τῳ φιλῳ αποδοσθαι. και επι θεαν ηνικα αν δεῃ πορευεσθαι, ουκ εᾳν τους υιους· ηνικα [δε] προικα αφιασιν οι θεατρωναι. και αποδημων δημοσιᾳ, το μεν εκ της πολεως εφοδιον οικοι καταλιπειν, παρα δε των συμπρεσβευτων δανειζεσθαι. και απο των ξενιων το μερος το αυτου απαιτησας αποδοσθαι. και τῳ ακολουθῳ επιθειναι μειζον

φορτιον

φορτιον η δυναται φερειν· και ελαχιστα επιτηδεια των ικανων. και αλειφομενος εν τω βαλανειω, και ειπων, σαπρον γε το ελαιον επριω, τω παιδαριω, τω αλλοτριω αλειφεσθαι. και των ευρισκομενων χαλκων εν ταις οδοις υπο των οικετων δεινος απαιτησαι το μερος, κοινον ειναι φησας τον Ερμην. τα τε δη τοιαυτα. Φειδωνιω μετρω τον πυνδακα εγκεκρουσμενω μετρειν αυτος τοις ενδον τα επιτηδεια, σφοδρα αποψων. υπεγγυον τε παρα φιλου τι λαβων αποδοσθαι [υποπριασθαι.] αμελει δε και χρεος αποδιδους τριακοντα μνων, ελαττον τετρασι δραχμαις αποδιδοναι. και φρατορας εστιων, αιτειν τοις αυτου παισιν εκ του κοινου οψου· τα δε καταλειπομενα απο της τραπεζης ημιση των ραφανιδων απογραφεσθαι, ινα οι διακονουντες παιδες μη λαβωσιν.

ΙΒ.

ΠΕΡΙ ΑΚΑΙΡΙΑΣ.

Η ΜΕΝ ουν ακαιρια, εστιν επιτευξις λυπουσα τους εντυγχανοντας. ο δε ακαιρος τοιουτος τις, οιος ασχολουμενῳ ϖροσελθων ανακοινουσθαι. και ϖρος την αυτου ερωμενην κωμαζειν ϖυρεττουσαν. και δικην ωφληκοτα εγγυης ϖροσελθων κελευσαι αυτον αναδεξασθαι. και μαρτυρησων ϖαρειναι, του ϖραγματος ηδη κεκριμενου. και κεκλημενος εις γαμους, του γυναικειου γενους κατηγορειν. και εκ μακρας οδου ηκοντας αρτι ϖαρακαλειν εις ϖεριπατον.

περιπατον. δεινος δε και προσαγειν ωνητην πλειω διδοντα ηδη πεπρακοτι. και ακηκοοτας και μεμαθηκοτας ανιστασθαι εξ αρχης διδασκων. και προθυμος δε επιμεληθηναι α μη βουλεται τις γενεσθαι, αισχυνεται δε απειπασθαι. και θυοντας και αναλισκοντας, ηκειν τομον απαιτησων. και μαστιγουμενου οικετου παρεστως διηγεισθαι, οτι και αυτου ποτε παις ουτω πληγας λαβων απηγξατο. και παρων διαιτη συγκρουειν, αμφοτερων βουλομενων διαλυεσθαι. και ορχησαμενος αψασθαι εταιρου μηδεπω μεθυοντος.

ΙΓ.

ΙΓ.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΕΡΓΙΑΣ.

ΑΜΕΛΕΙ περιεργια δοξειεν αν ειναι προσποιησις τις λογων και πραξεων μετ᾽ ευνοιας. ο δε περιεργος τοιουτος τις, οιος επαγγελλεσθαι αναστας α μη δυνησεται. και ομολογουμενου του πραγματος δικαιου ειναι, εν τινι στας, ελεγχθηναι. και πλειω δε επαναγκασαι τον παιδα κερασαι η οσα δυνανται οι παροντες εκπιειν. και διειργειν τους μαχομενους, και ους ου γινωσκει. ατραπου ηγησασθαι, ειτα μη δυνασθαι ανευρειν η πορευεται. και τον στρατηγον

δε

δε προσελθων ερωτησαι, ποτε μελλει παρατατlεσθαι, και τι μετα την αυριον παραγγελλει. και προσελθων τῳ παlρι ειπειν, οτι η μητηρ ηδη καθευδει εν τῳ δωματιῳ. και απαγορευονlος του ιατρου, οπως μη δωσει οινον τῳ μαλακιζομενῳ, φησας βουλεσθαι διαπειραν λαμβανειν, ευτρεπισαι τον κακως εχονlα. και γυναικος δε τελευτησασης, επιγραψαι επι το μνημα, του τε ανδρος αυτης και του πατρος και της γυναικος τὄυνομα, και ποταπη εσlι· και προσεπιγραψαι οτι ουτοι παντες χρησlοι ησαν. και ομνυναι μελλων, ειπειν προς τους περιεσlηκοlας, οτι και προτερον πολλακις ομωμοκα.

ΙΔ.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑΣ.

ΕΣΤΙ δε και η αναισθησια, ως ορῳ ειπειν, βραδυτης ψυχης εν λογοις και πραξεσιν. ο δε αναισθητος τοιουτος τις, οιος λογισαμενος ταις ψηφοις, και κεφαλαιον ποιησας, ερωτᾳν τον παρακαθημενον, τι γινεται; και δικην φευγων, και ταυτην εισιεναι μελλων, επιλαθομενος εις τον αγρον πορευεσθαι. και θεωρων εν τῳ θεατρῳ, μονος καταλειπεσθαι καθευδων. και πολλα φαγων της νυκτος, και επι θακους ανισταμενος, υπο κυνος της του γειτονος δηχθηναι. και λαβων

και

και αποθεις αυτος, τουτο ζητειν, και μη δυνασθαι ευρειν. και απαγγελλοντος τινος αυτῳ οτι τετελευτηκε τις αυτου των φιλων, ινα ϖαραγενηται, σκυθρωπασας και δακρυσας ειπειν, αγαθῃ τυχῃ. δεινος δε και, απολαμβανων αργυριον οφειλομενον, μαρτυρας ϖαραλαβειν. και χειμωνος οντος μαχεσθαι τῳ ϖαιδι, οτι σικυους ουκ ηγορασε. και τα ϖαιδια εαυτου ϖαλαιειν αναγκαζων, και τροχαζειν, εις κοπους εμβαλλειν· και εν αγρῳ αυτοις φακην εψων, δις αλας εις την χυτραν εμβαλλων, αβρωτον ϖοιησαι. και υοντος του Διος, ειπειν, ηδυ γε των αστρων φως· και νυκτα αιθριαν νομιζειν, ηντινα οι αλλοι λεγουσι μελαντεραν ϖισσης. και λεγοντος τινος, ϖοσους οιει κατα τας ηριας ϖυλας εξενηνεχθαι νεκρους; ϖρος τουτον ειπειν, οσοι εμοι και σοι γενοιντο.

ΙΕ.

ΠΕΡΙ ΑΥΘΑΔΕΙΑΣ.

Η ΔΕ αυθαδεια εϛιν απηνεια ομιλιας εν λογοις. ο δε αυθαδης τοιουτος τις, οιος ερωτηθεις, ο δεινα που εϛιν, ειπειν, πραγματα μοι μη παρεχε. και προσαγορευθεις, μη αντιπροσειπειν. και πωλων τι μη λεγειν τοις ωνουμενοις, ποσου αν [τις] αποδοιτο, αλλ' ερωτᾳν, τι ευρισκει. και τοις τιμωσι, και πεμπουσιν εις τας εορτας, ειπειν, οτι ουκ αν γενοιτο διδομενα. και ουκ εχων συγγνωμην ουτε τῳ απωσαντι αυτον ακουσιως, ουτε τῳ ωσαντι, ουτε

ουτε τῳ εμβαντι. και φιλῳ δε ερανον κελευσαντι εισενεγκειν, ειπων οτι ουκ αν δοιῃ, υστερον ηκειν φερων, και λεγειν οτι απολλυσι και τουτο το αργυριον. και προσπταισας εν τῃ οδῳ, δεινος καταρασασθαι τῳ λιθῳ. και ουκ αν υπομειναι, ουκ αν προσμειναι πολυν χρονον ουδενα. και ουτε ᾳσαι, ουτε ρησιν ειπειν, ουτε ορχησασθαι αν εθελησαι. δεινος δε και τοις θεοις μη επευχεσθαι.

ΙϚ.

Iϛ.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑΣ.

ΑΜΕΛΕΙ η δεισιδαιμονια δοξειεν ειναι δειλια προς το δαιμονιον. ο δε δεισιδαιμων τοιουτος τις, οιος απονιψαμενος τας χειρας, και περιρραναμενος απο ιερου, δαφνης εις το στομα λαβων, ουτω την ημεραν περιπατειν. και την οδον εαν παραδραμη γαλη, μη προτερον πορευθηναι, η διεξελθη τις, η λιθους τρεις υπερ της οδου διαβαλη. και εαν ιδη οφιν εν τη οικια, ιερον ενταυθα ιδρυσασθαι. και των

λιπαρων

λιπαρων λιθων των εν ταις τριοδοις παριων, εκ της ληκυθου ελαιον καταχειν, και επι γονατα πεσων και προσκυνησας, απαλλατlεσθαι. και εαν μυς θυλακον αλφιτων διαφαγη, προς τον εξηγητην ελθων, ερωταν τι χρη ποιειν· και εαν αποκρινηται αυτω εκδουναι τω σκυτοδεψη απορραψαι, μη προσεχων τουτοις, αλλ' αποτραπεις εκδυσασθαι. και πυκνα δε την οικιαν καθαριειν· και ουτε επιβηναι μνηματι, ουτε επι νεκρον ελθειν, ουτε επι λεχω. και οταν ενυπνιον ιδη, πορευεσθαι προς τους ονειροκριτας, προς τους μαντεις, προς τους ορνιθοσκοπους, ερωτησων τινι θεω η θεα προσευχεσθαι δει. και τελεσθησομενος, προς τους Ορφεοτελεσlας κατα μηνα πορευεσθαι μετα της γυναικος· εαν δε μη σχολαζη γυνη, μετα της τιτθης και των παιδιων. και επι τας

τριοδους

τριοδους απελθων κατα κεφαλης λουσασθαι. και ιερειας καλεσας, σκυλλῃ η σκυλακι κελευσαι αυτον περικαθᾳραι· μαινομενον τε ιδων η επιληπτον, φριξας εις κολπον πτυσαι.

IZ.

ΙΖ.

ΠΕΡΙ ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΙΑΣ.

ΕΣΤΙ δε η μεμψιμοιρια επιτιμησις παρα το προσηκον δεδομενη. ο δε μεμψιμοιρος τοιουτος τις, οιος, αποστειλαντος μεριδα του φιλου, ειπειν προς τον φεροντα, εφθονησας μοι του ζωμου, και του οιναριου, ουκ επι δειπνον καλεσας. και υπο της εταιρας καταφιλουμενος ειπειν, θαυμαζω ει συ και απο ψυχης με φιλεις. και τῳ Διι αγανακτειν, ου διοτι υει, αλλα διοτι υστερον. και ευρων τι εν τῃ οδῳ βαλαντιον ειπειν, αλλ' ου θησαυρον ευρηκα ουδεποτε. και

πριαμενος ανδραποδον αξιον, ατε πολλα δεηθεις του πωλουντος, θαυμαζω, ειπειν, ει τι υγιες ουτω αξιον εωνημαι. και προς τον ευαγγελιζομενον, οτι υιος σοι γεγονεν, ειπειν, οτι αν προσθης, και της ουσιας το ημισυ απεστιν, αληθη ερεις. και δικην νικησας και λαβων πασας τας ψηφους, εγκαλειν τω γραψαντι τον λογον, ως πολλα παραλελοιποτι των δικαιων. και ερανου εισενεχθεντος παρα των φιλων, και φησαντος τινος, ιλαρος ισθι, και πως, ειπειν, οτε δει το αργυριον αποδουναι εκαστω, και χωρις τουτων χαριν οφειλειν ως ευηργετημενον.

IH.

ΠΕΡΙ ΑΠΙΣΤΙΑΣ.

ΕΣΤΙΝ αμελει απιστια υποληψις τις αδικιας κατα παντων. ο δε απιστος τοιουτος τις, οιος, αποστειλας τον παιδα οψωνησοντα, ετερον παιδα πεμπειν πευσομενον ποσου επριατο. και φερων αυτος το αργυριον, [και] κατα σταδιον αριθμειν ποσον εστι. και την γυναικα την αυτου ερωταν κατακειμενος, ει κεκλεικε την κιβωτον, και ει σεσημανται το κοιλιουχιον, και ει ο μοχλος εις την θυραν την αυλειαν εμβεβληται· και εαν εκεινη φη, μηδεν

ηττον αυτος αναστας γυμνος εκ των στρωματων, και ανυποδητος, τον λυχνον αψας, ταυτα παντα περιδραμων επισκεψασθαι, και ουτω μολις υπνου τυγχανειν. και τους οφειλοντας αυτῳ αργυριον, μετα μαρτυρων απαιτειν τους τοκους, οπως μη δυναιντο εξαρνοι γενεσθαι. και το ιματιον δε εκδουναι δεινος, ουχ ῳ τα βελτιστα εργασεται, αλλ' οτῳ ῃ αξιος εγγυητης του κναφεως. και οταν ηκῃ τις αιτησομενος εκπωματα, μαλιστα μεν μη δουναι, ει δε μη, δους ευθυς απαιτειν. και τον παιδα δε ακολουθουντα κελευειν, αυτου οπισθεν μη βαδιζειν, αλλ' εμπροσθεν, ινα φυλαττηται αυτῳ μη εν τῃ οδῳ αποδρασῃ. και τοις ειληφοσι τι παρ' αυτου και λεγουσι, ποσου, ειπειν, καταθου, ου [γαρ] σχολαζω πεμπειν.

ΙΘ.

ΠΕΡΙ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑΣ.

ΕΣΤΙ δε η δυσχερεια αθεραπευσια σωματος λυπης παρασκευαστικη. ο δε δυσχερης τοιουτος τις, οιος, λεπραν εχων και αλφον, και τους ονυχας μεγαλους, περιπατειν· και φησαι ταυτα ειναι αυτῳ συγγενη αρρωστηματα, και τον πατερα εχειν και τον παππον. αμελει δε δεινος και ελκη εχειν εν τοις αντικνημιοις, και προσπταισματα εν τοις δακτυλοις, και ταυτα μη θεραπευσαι, αλλ᾽ εασαι θηριωθηναι· και τας μασχαλας θηριωδεις και δασειας εχειν αχρις

αχρις επι πολυ των πλευρων· και τους οδοντας μελανας και εσθιομενους, ωστε δυσεντευκτος ειναι και αηδης. και τα τοιαυτα· εσθητι απομυττεσθαι· και εσθιειν αρξαμενος προσλαλειν, και αποῤῥιπτειν απο του στοματος· αμα τῳ πιειν προσερυγγανειν· ελαιῳ σαπρῳ εν βαλανειῳ χρησθαι· ιματιον κηλιδων μεστον αναβαλομενος εις αγοραν εξελθειν· και εις ορνιθοσκοπου της μητρος εξελθουσης, βλασφημησαι· και ευχομενων και σπενδοντων εκβαλειν το ποτηριον, και γελασαι ως τεραστιον τι πεποιηκως· και αυλουμενος δε κροτησαι ταις χερσι μονος των αλλων, και συντερετιζειν, και επιτιμᾳν τῃ αυλητριδι μη ταχυ παυσαμενῃ· και αποπτυσαι δε βουλομενος υπερ της τραπεζης, προσπτυσαι τῳ οινοχοῳ.

K.

K.

ΠΕΡΙ ΑΗΔΙΑΣ.

ΕΣΤΙ δε αηδια, ως ορω περιλαβειν, εντευξις λυπης ποιητικη ανευ βλαβης· ο δε αηδης τοιουτος τις, οιος, εγειρειν αρτι καθευδοντα εισελθων ινα αυτῳ λαλῃ. και αναγεσθαι δη μελλοντας κωλυειν· και προσελθων, δεισθαι επισχειν εως αν περιπατησῃ. και το παιδιον της τιτθης αφελομενος, μασσωμενος σιτιζειν αυτος, και υποκοριζεσθαι ποππυζων. και εσθιων δ' αμα διηγεισθαι, ως ελλεβορον πιων ανω και κατω καθαρθειη, και ζωμου του παρακειμενου

εν

εν τοις υποχωρημασιν αυτῳ μελαντερα η χολη. και ερωτησαι δε δεινος εναντιον των οικειων, ως ϖοιᾳ ημερᾳ με ετικτες; και οτι ψυχρον υδωρ εστι ϖαρ᾽ αυτῳ λακκαιον· και ως κηπος λαχανα ϖολλα εχων και απαλα· και οτι η οικια αυτου ϖανδοχειον εστι· και ξενιζων δε δειξαι τον ϖαρασιτον αυτου ϖοιος τις· και ϖαρακαλων δε επι του ϖοτηριου, τερψον τους ϖαροντας.

ΚΑ.

ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΟΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ.

Η ΔΕ μικροφιλοτιμια δοξειεν ειναι ορεξις τιμης ανελευθερος. ο δε μικροφιλοτιμος τοιουτος τις, οιος σπουδασαι, επι δειπνον κληθεις, παρ᾽ αυτον τον καλεσαντα κατακειμενος δειπνησαι. και τον υιον αποκειραι απαγαγων εις Δελφους. και επιμεληθηναι δε οπως αυτῳ ο ακολουθος Αιθιοψ εσται. και αποδους μναν αργυριου, καινον ποιησαι αποδουναι. και βουν θυσας, το προμετωπιδιον απαντικρυ της εισοδου προσπατταλευσαι, στεμμασι μεγαλοις περιδησας,

οπως οι εισιοντες ιδωσιν οτι βουν εθυσε. και πομπευσας δε μετα των ιππεων, τα μεν αλλα παντα αποδουναι τῳ παιδι απενεγκειν οικαδε, αναβαλλομενος δε θοιματιον εις την αγοραν περιπατειν. και κυναριου δε τελευτησαντος, αυτῳ μνημα ποιησαι· και στηλιδιον ποιησας, επιγραψαι, Κλαδος Μελιταιος. και αναθεις δακτυλιον χαλκουν εν τῳ Ασκληπειῳ, τουτον εκτριβειν στεφανων· και αλειφεσθαι οσημεραι. αμελει δε και συνδιοικησασθαι τα παρα των Πρυτανεων οπως απαγγειλῃ τῳ δημῳ τα ιερα· και παρασκευασαμενος λαμπρον ιματιον, και εστεφανωμενος παρελθων ειπειν, ω ανδρες Αθηναιοι, εθυομεν οι Πρυτανεις τα ιερα τῃ μητρι των θεων αξια και καλα, υμεις δεχεσθε τα αγαθα· και ταυτα απαγγειλας, απιων διηγησασθαι οικαδε τῃ ἑαυτου γυναικι ως καθ᾽ υπερβολην ευημερει.

KB.

ΚΒ.

ΠΕΡΙ ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η ΔΕ ανελευθερια εστι περιουσια τις αφιλοτιμιας δαπανην φευγουσα. ο δε ανελευθερος τοιουτος τις, οιος νικησας τραγωδους ταινιαν αναθειναι ξυλινην τω Διονυσω, επιγραψας αυτου το ονομα. και επιδοσεων γινομενων, εκ του δημου ανασλας σιωπαν, η εκ του μεσου απελθειν. και εκδιδους αυτου θυγατερα του μεν ιερειου, πλην των ιερεων, τα κρεα αποδιδοσθαι· τους δε διακονουντας εν τοις γαμοις οικοσιτους μισθωσασθαι. και τριηραρχων

τα του κυβερνητου στρωματα υπερ του κατα στρωματος υποστορεννυσθαι, τα δε αυτου αποτιθεναι. και εξ αγορας δε οψωνησας, τα κρεα αυτος φερειν και τα λαχανα εν τῳ προκολπιῳ. και ενδον μενειν οταν εκδῳ θοιματιον εκπλυναι. και φιλου ερανον συλλεγοντος, προειδομενος, αποκαμψας εκ της οδου, οικαδε πορευθηναι. και μη πριασθαι θεραπαινας, αλλα μισθουσθαι εις τας εξοδους. και αναστας την οικιαν καλλυναι, και τας κλινας εκκορησαι· και καθεζομενος παραστρεψαι τον τριβωνα ον αυτος φορει.

ΚΓ.

ΠΕΡΙ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ.

ΑΜΕΛΕΙ δε η αλαζονεια δοξειεν ειναι προσδοκια τινων αγαθων ουκ οντων. ο δε ἀλαζων τοιουτος τις, οιος εν τῳ Δειγματι εστηκως διηγεισθαι ξενοις ως πολλα χρηματα αυτῳ εστιν εν τῃ θαλαττῃ. και περι της εργασιας δανειστικης διεξιεναι, ηλικη, και αυτος οσα ειληφε. και συνοδοιπορου απολαυσας εν τῃ οδῳ, λεγειν ως μετ᾽ Αλεξανδρου εστρατευσατο· και οσα λιθοκολλητα ποτηρια εκομισε· και περι των τεχνιτων των εν τῃ Ασιᾳ οτι βελτιους εισι των

εν

εν τη Ευρωπη, αμφισβητησαι. και γραμματα ειπειν ως παρεστι παρ' Αντιπατρου, τριτον δη λεγοντα παραγενεσθαι αυτον εις Μακεδονιαν. και διδομενης αυτω εξαγωγης ξυλων ατελους, ειπειν οτι απειρηται, οπως μηδ' υφ' ενος συκοφαντηθη. και εν τη σιτοδεια ως πλειω η πεντε ταλαντα γενοιτο αυτω τα αναλωματα διδοντι τοις απορois των πολιτων· και αγνωστων δε παρακαθημενων, κελευσαι θειναι τας ψηφους, και ποσουν αυτας καθ' εξακοσιους, κατα μιαν· και προστιθεις πιθανα εκαστοις τουτων ονοματα, ποιησαι δεκα ταλαντα, και τουτο φησαι εισενηνοχεναι εις ερανους αυτον· και τας τριηραρχιας ειπειν οτι ου τιθησιν, ουδε τας λειτουργιας οσας λελειτουργηκε. και προσελθων δ' εις τους ιππους τους αγαθους πωλουσι, προσποιησασθαι ωνητιαν. και επι τας σκηνας

ελθων,

ελθων, ιματισμον ζητησαι εις δυο ταλαντα· και τῳ παιδι μαχεσθαι ουκ εχοντι χρυσον εν τῳ ακολουθειν. και εν μισθωτῃ οικιᾳ οικων, φησαι ταυτην ειναι την πατρῳαν, προς τον μη ειδοτα· και οτι μελλει πωλειν αυτην δια το ελαττω ειναι προς τας ξενοδοχιας.

ΚΔ.

ΚΔ.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑΣ.

ΕΣΤΙ δε υπερηφανια καταφρονησις τις, πλην αυτου, των αλλων. ο δε υπερηφανος τοιοσδε τις, οιος τῳ σπευδοντι, απο δειπνου εντευξεσθαι φασκειν εν τῳ περιπατειν. και ευ ποιησας, μεμνησθαι φασκειν εν ταις οδοις, και βιαζειν. και προσελθειν προτερος ουδενι θελησαι. και τους πωλουντας τι και μεμισθωμενους δεινος κελευσαι ηκειν προς αυτον αμ' ημερᾳ. και εν ταις οδοις πορευομενος μη λαλειν τοις εντυγχανουσι, κατω κεκυφως. οταν δε αυτῳ δοξῃ

εστιαν

εστιαν τους φιλους, αυτος μη συνδειπνειν, αλλα των υφ' αυτον τινι συνταξαι αυτων επιμελεισθαι. και προαποστελλειν δε επαν πορευηται τον ερουντα οτι ερχεται. και ουτε επ' αλειφομενον αυτον ουτε εσθιοντα εασαι αν εισελθειν. αμελει δε και λογιζομενος προς τινα, τω παιδι συνταξαι τας ψηφους διωθειν, και κεφαλαιον ποιησαντι, γραψαι αυτω εις λογον. και μην επιστελλων μη γραψαι, οτι χαριζοιο αν μοι, αλλ', οτι βουλομαι γενεσθαι· και, απεστειλα προς σε ληψομενον· και, οπως αλλως μη εσται· και, την ταχιστην.

ΚΕ.

ΠΕΡΙ ΔΕΙΛΙΑΣ.

ΑΜΕΛΕΙ δε η δειλια δοξειεν αν ειναι υπειξις της ψυχης εμφοβος. ο δε δειλος τοιουτος τις, οιος πλεων, τας ακρας φασκειν ημιολιας ειναι· και, κλυδωνιου γενομενου, ερωτᾳν ει τις μη μεμυηται των πλεοντων· και του κυβερνητου ανακοπτοντος πυνθανεσθαι ει μεσοπορει· και τι δοκει αυτῳ τα του πλου· και προς τον παρακαθημενον λεγειν, οτι φοβειται απο ενυπνιου τινος· και εκδυς διδοναι τῳ παιδι τον χιτωνισκον· και δεισθαι προς την γην προσαγειν αυτον. και στρατευομενος

στρατευομενος δε προσκαλειν παντας προς αυτον, και σταντας πρωτον περιιδειν, και λεγειν ως εργον διαγνωναι εστι ποτερον εισιν οι πολεμιοι· και ακουων κραυγης, ορων πιπτοντας, ειπειν προς τους παρεστηκοτας, οτι την σπαθην λαβειν υπο της σπουδης επελαθετο· και τρεχων υπο την σκηνην, τον παιδα εκπεμψαι, κελευων προσκοπεισθαι που εισιν οι πολεμιοι, και αποκρυψας αυτην υπο το προσκεφαλαιον, ειτα διατριβειν πολυν χρονον· και εν τῃ σκηνῃ ορων τραυματιαν προσφερομενον υπο των φιλων, προσδραμειν, και θαρρειν κελευειν, και τουτον θεραπευειν, και περισπογγιζειν, και μυιας σοβειν, και παν μαλλον η μαχεσθαι τοις πολεμιοις· και του σαλπιστου δε πολεμικον σημηναντος, καθημενος εν σκηνῃ, απαγ᾽ ες κορακας, ουκ εασεις τον ανθρωπον υπνου λαβειν πυκνα

σημαινων· και αιματος δε αναπλεως απο του αλλοτριου τραυματος, εντυγχανειν τοις εκ της μαχης επανιουσι, και διηγεισθαι ως κινδυνευσας ενα σεσωκε των φιλων· και εισαγειν προς τον κατακειμενον σκεψομενος τους φυλετας, τον δημον· και τουτων αμα εκαστῳ διηγεισθαι ως αυτος αυτον ταις αυτου χερσιν επι σκηνην εκομισεν.

ΚϚ.

ΚϚ.

ΠΕΡΙ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑΣ.

ΔΟΞΕΙΕΝ αν ειναι η ολιγαρχια φιλαρχια τις ισχυρα κερδους ου γλιχομενη. ο δε ολιγαρχικος τοιουτος, οιος, του δημου βουλευομενου τινας τῳ αρχοντι συνεπιμελησομενος πομπης, παρελθων αποφηναι εαυτον. και των Ομηρου επων τουτο εν μονον κατεχειν, οτι, ουκ αγαθον πολυκοιρανιη, εις κοιρανος εστω· των δε αλλων μηδεν επιστασθαι. αμελει δε δεινος τοις τοιουτοις των λογων χρησασθαι, οτι δει ημας συνελθοντας βουλευσασθαι· και εκ του οχλου και της αγορας

απαλλαγηναι·

απαλλαΓηναι· και παυσασθαι αρχαις πλησιαζειν. και οΓε υπο τινων υβριζομενος ειπειν, ου δει αυΓους καμε την πολιν οικειν. και μεσον δε της ημερας εξιων, και μεσην κουραν κεκαρμενος, και ακριβως απωνυχισμενος, σοβειν τους τοιουΓους, ουκ οικηΓεον εσΓι την πολιν· και ως εν τοις δικασΓηριοις δεινα πασχει αν απο των δικαζομενων· και ως αισχυνεΓαι εν τῃ εκκλησιᾳ οΓαν τις παρακαθηΓαι αυτῳ λεπΓος και αυχμων· και ως μισηΓον το των δημαΓωΓων γενος· τον Θησεα πρωΓον αιΓιον φησας των κακων τῃ πολει γεΓονεναι· και τοιαυτα ετερα προς τους ξενους, και των πολιΓων τους ομοιοτροπους.

ΚΖ.

KZ.

ΠΕΡΙ ΟΨΙΜΑΘΙΑΣ.

Η ΔΕ οψιμαθια φιλοπονια δοξειεν αν ειναι υπερ την ηλικιαν. ο δε οψιμαθης τοιουτος τις, οιος ρησεις μανθανειν εξηκοντα ετη γεγονως· ταυτα αδων παρα ποτον επιλανθανεσθαι· και παρα του υιου μανθανειν επι το δορυ και επ' ασπιδα. και εις αγρον εφ' ιππου αλλοτριου οχουμενος αμα μελεταν ιππαζεσθαι, και πεσων την κεφαλην κατεαγεναι. και προς ανδριαντα παιζειν. και προς τον εαυτου ακολουθον διατοξευεσθαι, και διακοντιζεσθαι· και αμα

μανθανειν

μανθανειν ϖαρ᾽ αυτου, [και διδασκειν αυτον] ως αν και εκεινου μη επισταμενου. και ϖαλαιων εν τῳ βαλανειῳ ϖυκνα την εδραν στρεφειν.

KH.

ΚΗ.

ΠΕΡΙ ΚΑΚΟΛΟΓΙΑΣ.

ΕΣΤΙ δε κακολογια αγων της ψυχης εις το χειρον εν λογοις. ο δε κακολογος τοιοσδε τις εστιν, οιος ερωτηθεις, ο δεινα τι εστι; καθαπερ οι γενεαλογουντες, πρωτον απο του γενους αυτου αρξασθαι· ο μεν πατηρ Σωσιας εξ αρχης εκαλειτο· εγενετο δ᾽ εν τοις στρατιωταις Σωσιστρατος· επειτα δ᾽ ες τους δημοτας ενεγραφη· η μεν τοι μητηρ ευγενης Θραττα εστι· τας δε τοιαυτας εν τη πατριδι ευγενεις ειναι φασιν· αυτος δε ουτος, ως εκ τουτων γεγονως,

κακος μαστιγιας· και τουτοις διεξιων, αυται αι γυναικες εκ της οδου τους παριοντας αρπαζουσι. και κακως λεγοντων ετερων συνεπιλαμβανεσθαι και αυτος, λεγων, και εγω τουτον τον ανθρωπον παντων [μαλιστα] μεμισηκα· και γαρ ειδεχθης τις απο του προσωπου εστιν· η δε πονηρια, ουδεν ομοιον· σημειον και, τη γαρ εαυτου γυναικι τρεις χαλκους εις οψον διδωσι, και τῳ ψυχρῳ λουεσθαι αναγκαζει τῃ του Ποσειδωνος ημερᾳ. και συγκαθημενος δεινος περι του αναστωντος κακα ειπειν· και αλλα πλειστα περι των φιλων και οικειων κακα ειπειν, και περι των τετελευτηκοτων κακως λεγειν.

THEOPHRASTI

CAPITA DVO

HACTENVS ANECDOTA

QUAE

EX COD. MS. VATICANO SAECVLI XI.

EDIDIT

IOHANNES CHRISTOPHORVS AMADVTIVS.

ΚΘ.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΠΟΝΗΡΙΑΣ.

ΕΣΤΙ δε η φιλοπονηρια επιθυμια κακιας· ο δε φιλοπονηρος εστι τοιοσδε τις, οιος εντυγχανειν τοις ηττημενοις, και δημοσιους αγωνας ωφληκοσι, και υπολαμβανειν, εαν τουτοις χρηται, εμπειροτερος γενησεσθαι, και φοβερωτερος· και επι τοις χρηστοις ειπειν, ως γινεται, και φησιν, ως ουδεις εστι χρηστος, και ομοιους παντας ειναι, και επισκηψαι δε ως χρηστος εστι, και τον πονηρον δε ειπειν ελευθερον. εαν βουλεται τις εις πονηρον, και

τα

τα μεν αλλα ομολογειν αληθη υπερ αυτου λεγεσθαι υπο των ανθρωπων, ενια δε αγνοειν, φησαι μεν αυτον ευφυη και φιλαιτερον, και επιδοξον, και διατεινεσθαι δε υπερ αυτου, ως ουκ εντετυχηκε ανθρωπῳ ικανωτερῳ· και ευνους δε ειναι τῳ εν εκκλησιᾳ λεγοντι, η επι δικαστηριῳ κρινομενῳ· και προσκαθημενος δε ειπειν δεινος, ως ου δει τον ανδρα, αλλα το πραγμα κρινεσθαι· και φησαι αυτον κυνα ειναι του δημου, φυλαττειν γαρ αυτον τους αδικουντας· και ειπειν, ως ουχ εξομεν τους υπερ των κοινων συναχθεσθησομενους, αν τους τοιουτους προωμεθα. δεινος δε και προστατησαι φαυλων, και συνεδρευσαι εν δικαστηριοις επι πονηροις πραγμασι, και κρισιν κρινων, εκδεχεσθαι τα υπο των αντιδικων λεγομενα επι το χειρον. και το ολον, φιλοπονηρια αδελφη

εστι

εστι της πονηριας· και αληθες εστι το της παροιμιας· το ομοιον προς το ομοιον πορευεσθαι.

Λ.

ΠΕΡΙ ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΔΕΙΑΣ.

Η ΔΕ αισχροκερδεια εστι περιουσια κερδους αισχρου. εστι δε τοιουτος ο αισχροκερδης, οιος εσθιων, αρτους ικανους μη παραθειναι, και δανεισασθαι περι ξενου παρ' αυτω καταλυοντος· και διανεμων μεριδας, φησαι, δικαιον ειναι διμοιρον τω διανεμοντι διδοσθαι, και ευθυς αυτω νειμαι. [και οινοπωλων κεκραμενον τον οινον τω φιλω αποδοσθαι· και επι θεαν τηνικαυτα πορευεσθαι, αγων τους υιους, ηνικα προικα φανερα επι θεατρων. και αποδημων

αποδημων δημοσια, το μεν εκ της πολεως εφοδιον οικοι καταλιπειν, παρα δε των συμπρεσβευοντων δανεισασθαι· και τω ακολουθω μειζον φορτιον επιθειναι, η δυναται φερειν· και ελαχιστα επιτηδεια αλλων παρεχειν· και ξενιων δε μερος το αυτου απαιτησας αποδοσθαι· και αλειφομενος εν τω βαλανειω, και ειπερ σαπρον γε το ελαιον παιδαριω, τω αλλοτριω αλειφεσθαι· και των ευρισκομενων χαλκων υπο των οικειων εν ταις οδοις, δεινος απαιτησαι το μερος, κοινον ειναι φησας τον Ερμην.] και ιματιον εκδουναι πλυναι, και χρησαμενος περι γνωριμου εφελκυσαι πλειους ημερας, εως αν απαιτηθη· [και τα τοιαυτα. Φειδομενω μετρω τον πυνδακα κεκρουμενω μετρειν αυτος τοις ενδον, σφοδρα δε υποσπων τα επιτηδεια, υποπριασθαι φιλου δοκουντος

L προς

προς τροπου πωλεισθαι· και χρεος δε αποδιδους τριακοντα μνων, ελαττον τετταρσι δραχμαις αποδουναι·] και των υιων δε μη πορευομενων εις το διδασκαλειον τον μηνα ολον δια την αρρωστιαν αφαιρειν του μισθου κατα λογον· και τον ανθεστηριωνα μηνα μη πεμπειν αυτους εις τα μαθηματα δια το θεας ειναι πολλας, ινα μη τον μισθον εκτινη. και περι παιδος κομιζομενος αποφοραν του χαλκου την επικαταλλαγην προσαπαιτειν, και λογισμον δε λαμβανων παρα του χειριζοντος· [φρατορας εστιων αιτειν τοις εαυτου παισιν εκ του κοινου οψον· τα δε καταλειπομενα απο της τραπεζης ραφανιδων ημισεα απογραφεσθαι, ινα οι διακονουντες παιδες μη λαβωσι·] συναποδημων δε μετα γνωριμων χρησασθαι τοις εκεινων παισι, τον δε εαυτου εξω μισθωσαι, και μη

αναφερειν

αναφερειν εις το κοινον τον μισθον. αμελει δε και συναγοντων παρ᾽ εαυτῳ διδομενων ξυλων, και φακων, και οξους, και αλων, και ελαιου του εις τον λυχνον· και γαμουντος τινος των φιλων, και εκδιδομενου θυγατρος προ χρονου τινος αποδημησαι, ινα μη προπεμψῃ προσφοραν· και παρα των γνωριμων τοιαυτα κιχρασθαι, α μητ᾽ αν απαιτησαι, μητ᾽ αν αποδιδοντων ταχεως αντικομισαι.

CET

CET ouvrage —— eſt un reſte précieux de l'Antiquité, et un monument de la vivacité de l'eſprit, et du jugement ferme et ſolide de ce Philoſophe dans un âge ſi avancé. En effet, il a toujours été lû comme un chef-dœuvre dans ſon genre: il ne ſe voit rien où le gout *Attique* ſe faſſe mieux remarquer, et où l'élégance *Grecque* éclate davantage: on l'a appellé un Livre d'or. Les Sçavans faiſant attention à la diverſité des mœurs qui y ſont traités, et à la maniére naïve dont tous les caractères y ſont exprimés; et la comparant d'ailleurs avec celle du Poëte *Ménandre*, diſciple de *Théophraſte*, et qui ſervit enſuite de modele à *Terence* — ne peuvent s'empécher de reconnoître dans ce petit ouvrage la première ſource de tout le comique: je dis de celui qui eſt épuré des pointes, des obſcénités, des équivoques, qui eſt pris dans la nature, qui fait rire les ſages et les vertueux.

LA BRUYERE, *Diſcours ſur Théophraſte*, *Edition de Paris*, 4to. 1765.

FINIS.